

תת"ע (ירושלים) 7765-03-25 - מדינת ישראל נ' אמגד אלקרינאוי

תת"ע (ירושלים) 7765-03-25 - מדינת ישראל נ' אמגד אלקרינאוי ירושלים

תת"ע (ירושלים) 7765-03-25

מדינת ישראל

נגד

אמגד אלקרינאוי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[30.05.2025]

כבוד השופטת מיכל שביט

החלטה

1. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".
2. המבקש טוען כי אי התייצבותו לדיון שנקבע בעניינו נעוצה באי ידיעה אודות קיומו. דא עקא, מהבקשה ומאישור המסירה הסרוק בתיק עולה כי ההזמנה לדיון נשלחה בדואר רשום לכתובת אותה מסר המבקש בבקשתו להישפט אולם הוחזרה לשולח משלא נדרשה. במקרה זה מתקיימת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, לפיה "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".
3. כפי שנפסק, "...מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען. אפשרות אחת היא שהנמען שינה את כתובתו בלא לקיים את החובה לעדכן את מרשם האוכלוסין; אפשרות אחרת היא שהנמען לא דרש את ההודעה מטעמים שונים הקשורים בו, ובכללם ניסיון לחמוק מתשלום. בשני מצבים אלה קבע המחוקק כי יש לראות בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. זוהי קביעה נורמטיבית הזקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדן" (רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם. 11/06/13).
4. המבקש לא הוכיח שלא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עמד בנטל לסתירת חזקת המסירה. לא די בהכחשת דבר המסירה כדי להביא לעמידה בנטל זה. בנסיבות כאמור, הרי שניתן לו יומיו.
5. כמו כן, לא מצאתי כי ביטול פסק-הדין דרוש למניעת עיוות דין. כפי שנפסק ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18, פורסם נבו) "על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". המבקש לא פרט טענות הגנה ולא הראה כי קיים סיכוי של ממש לשינוי התוצאה.
6. לזאת יש להוסיף, כי בגזר-הדין הוטל על המבקש עונש קנס בלבד. יודגש כי הניקוד שנרשם על ידי רשות הרישוי אינו עונש, שכן הוא אמצעי תיקון המוטל על מבצעי העבירות לתקן את התנהלותם בדרכים ולהימנע מלבצע עבירות נוספות וכשלעצמו אינו מצדיק את ביטול פסק-הדין.
7. נוכח האמור לעיל ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק-הדין. ניתנה היום, ג' סיוון תשפ"ה, 30 מאי 2025, בהעדר הצדדים.